

เพชรสีเพลิง

บทที่ 34

ท่าที่วางเฉยของสหัสเมื่อพบกันในระยะหลังๆ ทำให้สินทบบวางใจจนสนิท ที่เคยปลีกตัวห่างเพราะกลัวว่าหากสหัสเกิดแค้นจนคลุ้มคลั่งขึ้นมาอาจบุกไปหาชิปไตยซึ่งมีนัดพบปะกับเจ้านายของเขาบ่อยครั้ง แล้วจะกระทบกระเทือนถึงงานที่เขาทำอยู่ สินทบบก็วางใจว่าเหตุการณ์เหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้นเป็นแน่แท้ เวลานี้ สหัส ภูมิจานามีสง่าราศรี สีหน้าอímอemคล้ายมีความสุข สินทบบคาดเดาว่าสร้อยระย้าคือคำเฉลย ดังนั้นเขาจึงกลับมาให้ความสนิทสนมกับเพื่อนที่เคยห่างเหินกันไปคนนี้ และกลับจะวางใจขึ้นกว่าเดิมเสียอีกด้วย จนถึงขั้นที่ไม่ว่าจะมีอะไร พอมาได้ทีก็เล่าออกมาจนหมด

“ตอนนี้เจ้านายเรากับไอ้เจ้าชิปไตยเจอกันแทบทุกวัน....”

สินทบบยังไม่เปลี่ยนคำเรียกชายที่เคยย้ายหัวใจเขา ทั้งๆ ที่หากพบหน้าก็ยกมือไหว้ฝ่ายนั้นอย่างนอบน้อมทุกครั้ง

“.....พวกมันเข้าบ่อนเล่นไพ่บ้าง วางแผนตีเจ้าเผด็จศึกแข่งบ้าง ตอนนี้การต่อสู้ในตลาดกำลังดุเดือด เจ้านายเราพูดหลายหนว่าอยากจะทำฝ่ายนั้นทิ้งให้หมดเรื่องหมดราวไปเลย”

สหัสรู้ดีว่าเขวงเดือดร้อนหนักกับการเสียหายที่เกิดจากการแข่งขันทางการค้า เพราะนอกจากพื้นฐานการเงินไม่แน่นพอแล้วยังติดการพนันจนถอนตัวไม่ขึ้น ส่วนชิปไตยและเผด็จศึกสร้างตัวเป็นปีกแผ่นแน่นหนามาเป็นเวลานาน แม้จะเสียหายไปบ้างแต่ก็ไม่ถึงกับจะสิ้นคลอนง่ายๆ เพียงแต่ความรู้สึกเป็นอริที่ห่อหุ้มแน่นหนากับนิสสัยมุทะลุไม่ยอมแพ้ ทำให้ต่างก็เหวี่ยงหมัดเข้าใส่กันตามคำยุยงของเขวง ทั้งที่ผลก็คือความเสียหายแก่ทั้งสองฝ่าย

“หนุ่มนี้ชิปไตยเข้าบ่อนเล่นไพ่แล้วหรือ เมื่อก่อนเอาแต่วิ่งไล่ตะครุบสาวๆ” ชายหนุ่มถาม ตาจับอยู่ที่แก้วใสผสมเหล้าอย่างดีที่เขาสรรหามาตั้งดูใจสินทบบซึ่งเคยแต่ดื่มเหล้าถูกๆ ด้วยเหตุที่ปัจจัยจำกัด

“คงจะติดเพราะนายเรา หรืออาจเป็นเพราะแก่ตัวลงแล้วด้วย เล่นอย่างอื่นไม่ไหวก็เลยหันมานั่งเล่นไพ่” สินทบบหัวเราะเมื่อพูดต่อไปว่า “เมื่อก่อนมันวิ่งไล่จับสาวๆ ก็จริง แต่ว่าเดี๋ยวนี้เขี้ยวเล็บหักหมดแล้วก็เลยโดนสาวจับแทน”

“ก็ยั้งดีที่ยังมีคนอยากได้” น้ำเสียงเขาเจือเยาะ

“คนมีเงินใครๆ ก็อยากได้” สินทบบยกแก้วเหล้าที่เหลือแต่ก้นหน้าแข็งขึ้นเขย่าเรียกบริกรสาว ขณะรอกก็จิ้มอาหารรสเลิศเข้าปาก “ไอ้คนจนๆ อย่างเราชิ แม้แต่หมามันยังเมินเลย”

“ก็นายอย่าเตะหมาชิ มันจะได้ไม่เมิน”

อีกฝ่ายหัวเราะ จ้องหน้าเพื่อนยิ้มๆ มีนัย “ทำไมเราไม่หล่อเหมือนนายวะ อยู่ๆ ก็ตกขี้ข้าวสาร น่าอิจจาจริงๆ”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไป

“อย่าบ้าบ้า...”

“ถามจริงๆ นายรู้สึกยังไงเวลาอย่างว่ากัน คุณสร้อยแก็กแก่กว่าตั้งสิบกว่าปี ไม่ใช่สาวๆ สักหน่อย”

ชายหนุ่มนึกถึงสตรีที่ถูกพุดถึง อายุของสร้อยระย้าเข้าใกล้วัยกลางคนแล้วแต่เธอไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองแก่ชราเลย

ที่สำคัญที่สุดก็คือ... เธอรักเขา...

เธอแสดงท่าทีให้เห็นอยู่นาน ที่สุดสหัสก็จำเป็นต้องก้าวเดินไปตามหนทางที่ฝ่ายนั้นต้องการ.... สร้อยระย้ามีอาการอ่อนไหวในเรื่องของความรักความใคร่ สหัสรู้ว่าหากเขาไม่รับไมตรี เธอจะคิดว่าเขารังเกียจแล้วความรู้สึกขัดแย้งต่อต้านจะตามมา

เขาได้เดินมาไกลแล้วในหนทางที่มุ่มมัน ดังนั้นจึงถอยกลับไม่ได้ เขาจะต้องทำให้ ชิปไตยและป้ณรสี เสียใจอย่างที่สุดก่อน เขาจึงจะเลิก

“เปลี่ยนเรื่องพุดเถอะ หรือนายอยากให้เรากลับ”

“เออๆ เปลี่ยนเรื่องก็เปลี่ยน” อีกฝ่ายยอมตามโดยดี เข้าใจว่าสหัสละอายที่จะพุดถึง กิจงานที่สหัสทำแม้คำว่า บอดีการ์ดจะเป็นที่ยอมรับ แต่มองอีกแง่หนึ่ง ที่เขาทำก็คือการขายตัวดีๆ นี่เอง.....

งานประชุมของสมาคมพ่อค้าภาค จัดขึ้นในโรงแรมหรู สมาชิกผู้เข้าร่วมประชุมล้วนแต่งกายภูมิฐาน แขนกที่ได้รับเชิญให้มาร่วมงานล้วนเป็นผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักรวมทั้งนักการเมืองและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่กำลังเรื่องอำนาจ บรรยากาศการประชุมเป็นไปด้วยความราบรื่นหรูหรา เครื่องดื่มและอาหารว่างถูกนำมาบริการถึงที่ สอดแทรกระหว่างช่วงการประชุมด้วยการแสดงนาฏ ลีลา แปลกตาเป็นระยะเพื่อไม่ให้สมาชิกเบื่อหน่าย

เนื้อหาสำคัญที่สรุปผลได้นำขึ้นชมคือการจัดงานแสดงเครื่องประดับแห่งปีเพื่อหารายได้ให้แก่การกุศล เครื่องเพชรส่วนหนึ่งเป็นเพชรใหม่ออกแบบล้ำสมัย แต่อีกส่วนหนึ่งจะเป็นของโบราณล้ำค่าที่หาซื้อได้ยาก ในครั้งนี้ แม้แต่เสือสองตัวก็ถูกจับมาร่วมงานกันโดยต่างไม่คาดคิดมาก่อน

ชิปไต่ยและเฟดิม...

เฟดิม มีกิตติศัพท์มาช้านานในหมู่คนรวย วารักและสะสมเครื่องประดับล้ำค่า จนถึงกับติดบัญชีดำของผู้ต้องสงสัยว่ารับซื้อของโจร เมื่อเพชรล้ำค่าของเจ้าชายจากต่างแดนที่ถูกปลงพระชนม์หายไป แต่ทางการก็ไม่อาจเอาผิดเขาได้ เขายังทำตัวเหมือนปกติคือรับซื้อและรับจำหน่ายเครื่องเพชรจากคนที่ขาดเงินสดหมุนเวียนตั้งเช่นที่เคยทำมาแต่เก่าก่อน เมื่อใดที่ทางการต้องการตรวจสอบเขาก็แสดงให้เห็นที่มาที่ไปของเครื่องเพชรทุกชิ้นได้อย่างชัดเจน

“คุณเฟดิมมีเครื่องเพชรสวยๆ หลายชิ้น น่าจะเอามาให้ชมกันบ้าง” ประธานในที่ประชุมเอ่ยปาก ที่แรกเฟดิมอึ้ง

“แหม ผมนึกว่าจะให้ช่วยงานทางอื่น เอาเป็นว่าผมช่วยซื้อโต๊ะที่วาระราคาหนึ่งแสนบาทแล้วจัดของขวัญมาแจกด้วยจะดีกว่าไหมครับ”

“คุณมีของดีแต่จะเก็บไว้ดูคนเดียวทำไม เอาออกมาโชว์ให้เป็นบุญตาคนรุ่นหลังบ้างเถอะ รับรองว่าผมจัดระบบรักษาความปลอดภัยเข้มแข็ง ไม่มีใครทำให้ของเสียหายได้แม้แต่รอยสะกิดนิดเดียว”

เพื่อนพ่อค้าคนอื่นๆ สนับสนุน บุญยซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการก็เห็นคล้อยตาม ที่สุดเฟดิมก็ยอมรับปากโดยดี

‘ดีเหมือนกัน คนอื่นทำยังไงเราก็กทำด้วย จะได้เลิกสงสัยเรื่องนั้นกันสักที’

ในช่วงของการสังสรรค์หลังจบการประชุม บุญยเดินมาจับมือเขาเขย่าด้วยสีหน้าเจือยิ้ม

“แหม ผมตั้งใจที่เสียเฟดิมจะเอาของชิ้นเอกที่เก็บไว้มาแสดงให้เห็นเป็นบุญตาในงานนี้ด้วย แล้วผมจะส่งรูปนางแบบไปให้เลือก”

เฟดิมแก้งทำตาพราว “โอ ผมเลือกนางแบบได้หรือครับ”

“เลือกได้ซิ แต่ว่าเลือกเพื่อแสดงแบบเครื่องเพชรของคุณเท่านั้นนะ เลือกเพื่อการอย่างอื่นไม่ได้” เสียงตอบเจือหัวเราะเรียกเสียงหัวเราะจากกลุ่มอย่างครั้นเครง

สายตาของชายสูงวัยซึ่งเป็นที่นับถือ มองไปเห็นชิปไต่ยพอดี เป็นความปรารถนาที่เขาหวังให้คู่ปรับทั้งสองทำความเข้าใจกันได้เพราะต่างก็เป็นเพื่อนรุ่นน้องที่เขาให้ความเมตตาช่วยเหลือมานาน

“เสียชิปไต่ยมีลูกสาวสวยน่ารักถึงสองคน นางแบบอาชีพทำอะไรไม่ได้ ถ้าคุณสนใจจะลองทาบตามดูก็ได้นะ”

อีกฝ่ายยิ้มเอาใจ ซ่อนความชิงชังไว้อย่างมิดชิด

“ถ้าเขายอมผมก็จะยินดีที่สุดเลยครับ”

มีคนถามว่า “แล้วคุณบุญยหมายตาหรือยังครับว่าจะเลือกสาวคนไหน”

“ผมจะไปเลือกสาวไหนได้ แก่ปานนี้ต้องเจียมเนื้อเจียมตัวอีกอย่างหนึ่งน้องสาวผมเขาจองตำแหน่งนางแบบไว้แล้ว”

“คุณสร้อยระย้าจะแสดงก็ชุดครับ”

“คงเลือกชุดหรูเพียงชุดเดียว ผมคนจนจะมีเครื่องเพชรแพงๆ สักกี่ชุดกัน” อีกฝ่ายไม่วายถ่อมตัวตามเคย

บรรดาสื่อมวลชนมาทำข่าวกันหลายคน สร้อยระย้าซึ่งยืนคุยกับคนรู้จักพอเห็นก็จำได้จึงต้องคอยหลบแล้วหนีออกจากงานไปก่อน เธอใช้โทรศัพท์มือถือเรียกให้ สหิส นารถมารับใกล้จุดที่ยืนรอ พอเห็นรถคันใหญ่เคลื่อนมาก็รีบสาวเท้ามาเปิดประตูก้าวขึ้นนั่งพลาจระบายลมหายใจยาว

“โอ๊ย หลบแทบแย้ เกือบไปแล้วซี”

ชายหนุ่มถามว่า

“คุณสร้อยหลบใครครับ”

“นักข่าวที่เราพบที่สตาร์ดิสก์เมื่อวันก่อนไง เกิดจะมาทำข่าววันนี้ด้วย แหม สร้อยใจหายหมดเลย ถ้าเกิดแกล้งเดินเข้ามาถามถึง สหัส ละก็ ไม่รู้จะตอบยังไงดี”

“ก็ตอบว่ารออยู่ที่รถสิครับ” เขาพูดยิ้มๆ

“แหม สหัสนี่...” สาวใหญ่บีบไหล่เขาอย่างรักใคร่

ชายหนุ่มยิ้มขริบ

หลายคืนก่อนสร้อยระย้าพาเขาไปเดินรำฟังกเพลงในไนท์คลับหรูแห่งหนึ่ง เธอซบกายอยู่ในอ้อมแขนของเขาราวกับสาวคนรัก แล้วก็ที่นี่เองที่เหยี่ยวข่าวคนหนึ่งเข้ามาทัก สห้านัยมกริมมีนัยบอกให้รู้ว่าเขาได้จับตาดูความเคลื่อนไหวของทั้งสองมาแล้วเป็นเวลาพอสมควร

“เบื่อกันเลยพวกหนังสือพิมพ์นี่ แหม สร้อยอยากเป็นคนที่ไม่มีการรู้จักจึงเลยจะได้ทำอะไรๆ ได้ตามใจชอบ”

ตั้งแต่มีเขา สร้อยระย้าก็เริ่มนึกอยากเป็นผู้หญิงธรรมดาสามัญ ไม่เช่นนั้นเธอก็จำต้องผินใจระมัดระวังท่าทีที่แสดงออกต่อชายหนุ่มในท่ามกลางผู้คนอยู่ตลอดเวลา แม้แต่การส่งสายตาอ่อนหวานให้ก็เป็นสิ่งที่ทำให้ใครเห็นไม่ได้ เธอเคยเปลือยตัวหลายครั้งและทำให้คำนิทานยิ่งตามมาเป็นเงา

เธอปลอบใจตัวเองบ่อยๆ ว่า ...ใครจะว่ายังไงก็ช่างปะไร ชีวิตเป็นของฉัน เวลาฉันทุกข์ไม่ได้มีคนอื่นมาทุกข์ด้วยสักหน่อย...

เธอนิ่งไปชั่วครู่ก็กระตุกไหล่ พุดต่อคล้ายปลอบใจตนเอง

“แต่ถึงอย่างไรเราต่างก็เป็นอิสระ จะต้องแค้นอะไรจริงไหมจะ สหัส”

ใบหน้าใสๆ ที่มีดวงตาชื่อสะท้อนความรักหลงใหลไว้เนื้อเชื่อใจของใครคนหนึ่งปรากฏขึ้นในห้วงนึก สหัส อึ้งไปชั่วครู่

แล้วเขาจะต้องสนใจทำไมกับคนในครอบครัวของศัตรู...

ถึงอย่างไรเสียงตอบก็ไม่มันใจเสียเลย

“จริงครับ”

มีอนุมที่ประดับนิ้วด้วยแหวนหัวบุษราคัมล้อมเพชรยื่นมาลูบไล้แก้มและเคราซากที่เห็นเป็นรูปเงาหน้าดูอยู่ในความมืดสลัว เสียงถามออดอ้อนยั่วเย้า

“ไปบ้านใหม่ของสหัสกันดีไหม”

“ผมอยู่กับเพื่อน ไม่สะดวกหรอกครับ” ชายหนุ่มไปปิดออกปัทม์ทันที

“เพื่อนที่ไหน”

“คนบ้านเดียวกันครับ”

“ฉันอยากเห็นว่าสหัสอยู่ยังไง”

“เป็นห้องเช่าเล็กๆ ในตึกใหญ่ มีเตียง ตู้เสื้อผ้า ห้องน้ำ ไม่มีอะไรพิเศษหรอกครับ ผมสองคนอยู่กันง่ายๆ”

“ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าย้ายออกไปจากบ้านของฉันเลย...”

เธอออกอ้อน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เธอทำอะไรไม่ได้เลยในบ้านหลังเล็กในรอบรั้วเดียวกันกับตึกใหญ่ที่เธออาศัยอยู่กับบุญยง เธอจำเป็นต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่ในสายตาของคนใกล้ชิด

“...แต่ถ้าสหัสอยากจะทำจริงๆ ฉันจะหาที่อยู่ใหม่ให้เอง ที่นี่ห้ามพาใครมาอยู่ด้วยเป็นอันขาดเลยนะ”

เพราะมันจะเป็นที่ส่วนตัวของเธอกับเขา สหัสพอจะเดาได้

เขาได้แต่รับคำ

อีกครั้งหนึ่งชายหนุ่มก็ถามเรื่องที่ยากรู้ “วันนี้เสียชิปไปโดยกับลูกสาวมาประชุมด้วยหรือเปล่าครับ”

“เสียมาคนเดียว” อีกฝ่ายหันมาตอบ “สหัสถามเพราะยังซุกใจกันอยู่ใช่ไหม”

ดวงตาคมที่มีมองถนนส่งประกายวูบ “ผมไม่ได้คิดอะไรแล้วครับ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะยังมีปัญหาหัวใจเรื่องผมอยู่หรือเปล่า”

เธอลูบต้นขาของเขาอย่างเอาใจ “ไม่ต้องพบกันก็ดีแล้ว ไม่อย่างนั้นฉันคงอธิบายกับเสียไม่ถูกเหมือนกัน”

“ผมเห็นรถของเสียเผด็จมาแข่งเขาด้วยครับ”

“เสียเผด็จมาอยู่แล้ว ความจริงงานนี้เสียเผด็จมีบทบาทกว่าเสียชิปไทยเพราะเขาเก็บเครื่องเพชรเก่าแก่ล้ำค่าไว้ในครอบครองหลายชิ้น เพียงเป็นหนึ่งในกรรมการก็เคยเห็น เลยตั้งใจอยากให้นำของออกมาแสดง งานจะได้น่าสนใจขึ้น”

“ผมแปลกใจว่าทำไมผู้ชายหัวๆ ก้าวร้าวอย่างเสียเผด็จถึงชอบเครื่องเพชร”

สร้อยระย้าบอกเล่าตามที่ได้ยิน “ไม่ใช่ชอบเฉยๆ เรียกว่ารักหลงใหลคลั่งไคล้เลยทีียวละ แล้วของดีๆ นี่เขาเก็บไว้ดูคนเดียว แม้แต่เมียก็แตะต้องไม่ได้... ถึงขนาดที่เอามาล็อกกันว่าเขาเป็นคนซื้อเพชรพระราช... เพชรสีเพลิงที่หายไปตอนเจ้าชายโอมาร์ถูกฆาตกรรมเมื่อสองปีก่อนไว้ ตอนนั้นมีคนถูกสงสัยตรวจค้นหลายคน เสียเผด็จก็อยู่ในบัญชีด้วย”

ชายหนุ่มพูดเจือหัวเราะ “ผมจำเรื่องนั้นไม่ได้แล้ว คงจะเป็นเพราะฐานะของผมห่างจากเรื่องเพชรมาก”

“สหัสคงชอบเรื่องพระมากกว่ากระมัง ก็สหัสเล่าว่าโตขึ้นมาด้วยข้าวกันบาตรพระไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มยิ้มเมื่อนึกถึงหลวงลุงคล้ายที่รักเอ็นดูเขาราวกับเป็นลูกแท้ๆ

“รู้เรื่องพระเครื่องบ้างหรือเปล่า รู้ไหมว่าเสียชิปไทยหลงไหลพระสมเด็จจมากที่สุดเลย”

สหัสยังจำได้ว่าชิปไทยลุ่มหลงพระสมเด็จขนาดทุ่มเงินที่ละหลายล้านบาทเพื่อให้ได้มาครอง ไม่ว่าจะมึนตึ๊งสำคัญอย่างไร หากว่านายหน้าค้าพระมาหา เขาจะบอกเลิกนัดอันทันที

สร้อยระย้าเล่าว่า

“ครั้งหนึ่งเสียเผด็จได้พระมาแล้วเสียชิปไทย อยากได้ ถึงขนาดยอมเข้าตำเสาเพื่อไปขอซื้อ อีกคนหนึ่งก็แก้งยั่วบอกราคาสูงๆ ความจริงก็ไม่ได้ชอบนักหนาแต่แก้งดั่งของไว้ เสียชิปไทยขึ้นราคาให้ทีละ ล้านสองล้าน แต่ก็ยังตกลงกันไม่ได้ เสียแก่ถึงขนาดยกมือไหวแล้วไหวอีกให้ทางนั้นยอมขายให้ เพียงอยู่ที่นั่นด้วยมาเล่าให้ฟังว่าไม่น่าเชื่อว่าเสียชิปไทยจะเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น”

“คนๆ นี้ พออยากได้อะไรก็หน้ามืดตาลาย ลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่างครับ” ชายหนุ่มเจื่อน้ำเสียงเยาะหยัน

“อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ด้วยก็ได้ เสียชิปไทยถึงยิ่งผูกใจเจ็บเสียเผด็จที่หลอกให้แก้งวอนจนลืมตัวในครั้งนั้น ตอนนั้นหันมาตีกันให้หัว แ่งกันขายของทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้นมาเลย นอกจากเจ็บตัวด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

“แบบนี้เขาเรียกว่ากิเลสของคนรวยครับ ไม่ได้สู้เพื่อให้ตัวรอดแต่สู้เพื่อทำลายกันเพราะวิถีที่ต้องการจะเอาชนะอีกฝ่าย”

“นั่นซิ ต่างคนต่างก็รวยอยู่แล้ว สร้อยว่าอยู่เฉยๆ ยังจะสบายกว่า ไม่เจ็บตัวแล้วก็ไม่เหนียวด้วย”

“สู้ทำงานอย่างคุณสร้อยไม่ได้ ไม่ต้องสู้กับใคร” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

“งานสร้อยก็มีการต่อสู้นะ แต่ว่าสู้อย่างมีกติกา ไม่ใช่พออีกฝ่ายเพลอกก็ฟาดข้างหลังโครมแบบสองคนนั้น เซ็นสัญญาครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ไม่เคยรักษาสัญญาไว้ได้ เพียงพยายามไกลเกลี้ยกลัวว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะเกิดหน้ามืดแล้วจ้วงมือปืนมายิงอีกฝ่ายตาย ก็เสียเซวงหุ่นส่วนเสียชิปไทยนะ นักเลงดีๆ นี่เอง ไม่รู้ว่ามาคบกันได้ยังไง”

“ถ้าคุณสร้อยต้องเสี่ยงแบบนั้น ผมคนเดียวคงคุ้มกันไม่ไหวแล้วละครับ” เขาพูดยิ้มๆ

สาวสวยรุ่นพี่สาวใหญ่ บีบต้นขาชายผู้ทำหน้าที่องค์กรกษส่วนตัวโบหน้ายามระบายยิ้ม ไม่เหลือเค้าของสตรีที่ได้ชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุด น้ำเสียงอ่อนทอหวาน

“ไหวซิ สร้อยมีสหัสคนเดียวก็พอแล้ว”

สหัสไม่ทันสังเกตคล้อยตามอาการอดอ้อน มัวแต่นึกถึงคู่แข่งทางการค้าทั้งสองฝ่าย เซวง ชิปไทย และเผด็จ เสือสามตัวที่มีบุคลิกและจุดอ่อนที่แตกต่างกัน เขากำลังมองหาจุดอ่อนเหล่านั้น....